ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Σε πρώτο ενικό»

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Δύο γραφές διαφορετικής υφής. Ακονίζουν το λόγο κεντρίζοντας ερμηνείες που συντρέχουν στο χρόνο σε δυναμικά μεγέθη προκαλώντας τον θεατή

Οι «Ακόλαστες Εσπερίδες» του Ανδρέα Στάικου είναι ένας μονόλογος εξαιρετικής γραφής. Ο λόγος σαρκαστικός, αποδοκιμαστικός, προκλητικός, οδυνηρός σκαλίζει με κοφτερές λεπίδες την ψίχα του θεάτρου παραδίνοντας τη δυναμική έκφραση μιας γλώσσας πολυπρόσωπης που δεν εφησυχάζει αλλά υπάρχει για ν' αναμετράται με τον θεατή και τον ηθοποιό.

Εδώ ο συγγραφέας ανατρέπει την καθεστηκυία τάξη της γλώσσας. Οι παύσεις, οι συλλαβές, τα διαστήματα γίνονται αιχμηρά, πολυεπίπεδα κομμάτια όπου ο ηθοποιός και οι θεατές ακροβατούν στις ειρωνικές αντιστροφές των νοημάτων, στις ανεπίπεδες αναμονές των λέξεων. Τα βράδια μιας γυναίκας που επιδίδεται σε έκλυτες απολαύσεις ανάμεσα στην πλήξη, τη μοναξιά και τον έρωτα για έναν συγγραφέα. Διάσημη συγγραφέας εκείνη από ένα βιβλίο που μιλά για τη ζωή της και που η γυναίκα δεν έχει διαβάσει γιατί στην ουσία εκείνος το έγραψε και εκείνη το υπόγραψε. Ανάμεσα στα γράμματα των αναγνωστών της, ένα της κεντρίζει την περιέργεια και το διαβάζει μέχρι τέλους.

Μεσ' απ' αυτό το εύρημα, ο συγγραφέας διατυπώνει μια εξαίρετη σπουδή ακροβασίας στη γλώσσα. Το ίδιο προκλητική για τον αναγνώστη όσο για τον θεατή.

Ο Νίκος Μαστοράκης έχει κάνει θαυμάσια δουλειά επωμιζόμενος τη σκηνοθεσία αλλά και το θεατρικότατο σκηνικό αυτής της άρτιας παράστασης. Η Μπέτυ Αρβανίτη σε μια από τις δημιουργικότερες στιγμές της. Ψηλαφίζει το λόγο, αναδιπλώνει τις συλλαβές, μεγεθύνει τις εκφράσεις. Αξιοποιεί τις χειρονομίες και τις παύσεις. Αριστα.

Ο δεύτερος μονόλογος, η «Μεταμφίεση» του Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη, ακολουθεί το συμβατικό τρόπο γραφής. Μια νοσοκόμα που έχει νυκτερινή βάρδια σε πλικιωμένους, αφηγείται ένα περιστατικό μ' έναν συγκεκριμένο ηλικιωμένο άνδρα αναφερόμενη παράλληλα και στη δική της ζωή. Δεν θα έλεγα ότι το κείμενο σε συνεπαίρνει.

Σε καθηλώνει όμως η απόλυτη φυσικότητα της Ράνιας Οικονομίδου, η αμεσότητά της και η εκφραστική, αφηγηματική της ευχέρεια. Επιδίδεται σε μια αναμέτρηση με το λόγο απ' όπου αναδεικνύει την αφηγηματική υφή των σιωπών, την υποσχετική λεπτομέρεια των συλλαβών, την πολυνοηματική συγχορδία των παύσεων. Η σκηνοθεσία της Κ. Ευαγγελάκου, τα σκηνικά – κοστούμια της Ιουλίας Σταυρίδου και η μουσική επιμέλεια του Π. Γιαννακάκη είναι στοιχεία που συμβάλλουν στη δημιουργική, θεατρική διάσταση του έργου.

Αδιαμφισβήτητα, ανάμεσα από τα δύο συγκεκριμένα έργα το κοινό αλλά και ο ηθοποιός έχει να κάνει με δύο διαφορετικές προσεγγίσεις γραφής χωρίς να πρόκειται για εξεζητημένα θέματα. Γεγονός είναι ότι οι «Ακόλαστες Εσπερίδες» πιστοποιούν ότι το θέατρο όταν υπάρχει έμπνευση και ταλέντο δεν χρειάζεται περιττά μαλάματα για να ευδοκιμήσει και να τέρψει τον αναγνώστη, τον ερμηνευτή και τον θεατή.